

покрай туй място не минавам! Още, вика, пици в ушите ми . . .“

Настъпи дълго мълчание. Протрумоля ветрец. Една гнила круша тупна наблизо. Децата трепнаха.

— Приказки! — размърда се Дечо. — Лъже ви и вий вярвате. Приказки! Таласъми няма, хората са го доказали научно . . .

— Мале-мале! Няма ли! Я да те заведе аз някоя вечер нататък, по месечина — заклати глава Златан — да го чуеш как плаче в тъмното, като малко котенце, пък сетне запляска с криле и вземе да кукурига като петел, че ще те питам тогаз — има ли, няма ли . . .

Борю бе опулил сините си очички, и гледаше ту единия, ту другия.

— Мислиш, че ме е страх ли? — подсмръкна Дечо. — У-ха! Ще ме е страх от таквиз бабини деветини! Да отидем, когато речеш! . . . Ама сега, я да вървим да се къпем!

— Вярно! — скочи Златан. — Да вървим, че я вижте слънцето — де се е чак спуснало!

Бързо, като подгонени, излязоха от притаената горичка. На тая страна брегът